

Ένας πρόσφυγας διηγείται

Άχ, όσο θυμάμαι το 1974 ραγίζει η καρδιά μου... Είχαμε περάσει τόσο δύσκολα... Θυμάμαι τον εαυτό μου να κλαίει γιατί ήθελα πίσω την πατρίδα μου.

Θυμάμαι ότι είχα δει τον καταγάλανο ουρανό να γίνεται γκριζος από τις βόμβες των Τούρκων... Τα πολεμικά αεροπλάνα να σκοτώνουν κόσμο με τις βόμβες τους...

Το νησί μας είχε μοιραστεί στα δυο και οι Τούρκοι πήραν τη μισή μας πατρίδα. Φυλάκιζαν τους αιχμάλωτους. Βασάνιζαν τους εγκλωβισμένους.

Η μάνα μου για να μη στεναχωριέμαι μου είπε ότι οι Τούρκοι θα μείνουν στην Κύπρο μόνο λίγες μέρες. Εγώ ήμουν μικρό παιδί και την πίστεψα.

Ακόμα νιώθω τον τον τρόμο που ένιωσα όταν ήμουν στο αντίσκηνο... Θυμάμαι να άκουγα φωνές, κλάματα... Έβγαιναν τα παλούκια και για να μην το πάρει ο άνεμος ο πατέρας έβγαινε τη νύχτα μέσα στο κρύο, τη βροχή και τις λάσπες για να το στερεώσει.

Καμιά φορά ονειρευόμουν την Κύπρο ελεύθερη. Ήθελα τόσο πολύ να δω το νησί μας ελεύθερο, χωρίς πολέμους!

Όλοι ζητάμε να φύγουν οι Τούρκοι από την Κύπρο αλλά μάταια. Κάποιες φορές φώναζα και έλεγα «Θέλουμε ειρήνη και λευτεριά στο νησί μας»

Τέλος θα ήθελα να κάνω μια ευχή. Η ευχή είναι να φύγουν οι Τούρκοι από το νησί μας και να πάρουμε πίσω τις πόλεις και τα χωριά μας.

Κρίστη Λουκά Δ 4

27-11-2020